

Възстанието бѣше разгро-
мено. Черни облаци димъ се
възземаха въ небето. Измежду
дима се мѣркаха огнени езици.
Издигаха се високо, а сетне
секваха и се превръщаха на
малки зли пламъчета, съскащи
надъ сивитѣ пепелища. Горѣ-
ше Батакъ — цѣвтѣщото бо-
гато градче, въ което всички
българи, съ женитѣ и децата,
бѣха възстанали като единъ
човѣкъ за свободата на роди-
ната си.

Отъ преди три дни бѣха
престанали вистрелитѣ. Отъ три
дни дивитѣ башибозушки орди
на Ахмедъ-ага Барутанлията
разграбваха къщитѣ на батак-
чени, избиваха безмилостно
нешащититѣ българи, не ща-
дѣха дори невръстнитѣ деца
и столѣтнитѣ старци.

Най-сетне, турцитѣ се измо-
риха. А нѣмаше вече и какво
да грабятъ. Тогава тѣ трѣг-
наха да се връщатъ по своитѣ
села. Като черни змии се гър-
чеха тѣхнитѣ редици по стрѣм-
нитѣ планински пѣтеки. Предъ
всѣка редица вървѣха свирачи.
Зурлитѣ пицѣха, тѣпанитѣ
думкаха, звѣнтѣха зиловетѣ,
ечаха прегракналитѣ гласове
на пиянитѣ разбойници.

А задъ тѣхъ оставаха чер-
нитѣ развалини на Батакъ, и
само страшниятъ вой на куче-
тата напомняше за преживѣ-
нитѣ страхотии.

*

Ордата, която предвождаше
самъ Ахмедъ-ага, бѣ се изка-
чила на върха на единъ ридъ.